

PRIJATELJ JANEZ PAVEL VELIKI

DRAGO K. OCVIRK

Slovenci smo izgubili vélikega prijatelja, če drži, da prijatelja spoznaš v stiski. Ko smo najbolj potrebovali posluš in pomoč v mednarodni skupnosti, ko je bilo za biti ali ne biti slovenske države, nam je papež Wojtyła stal ob strani kot le malokdo. Dvakrat nas je počastil s svojim obiskom, nam vlival vero vase in krepil samozavest, pogled mednarodne javnosti je usmeril v našo deželo. Brez njegovega prijateljstva ne bi bili to, kar smo. Res, izgubili smo prijatelja!

Ne le mi, vse človeštvo je izgubilo prijatelja. Od svoje prve okrožnice Človekov Odrešenik dalje se je zavzemal za svobodo, ki se v polnosti razmahne v solidarnosti in iskanju resnice. Zato si je neutrudno prizadeval za spoštovanje človekovih pravic. Njegova klena beseda je dvigala podjarmljene v komunističnih deželah in jim vlivala upanje na svobodo. V tretjem svetu je vztrajno opozarjal na socialne krivice in zahteval pravičnost za vse. Tem vprašanjem je posvetil več okrožnic. Bogatemu svetu je spraveval vest zaradi njegovega neodgovornega odnosa do življenja. „Kako naj se držimo ob strani spričo perspektiv, ki jih ustvarja ekološki nered, ko postajajo prostrana področja našega planeta za človeka neprijemna ali celo sovražna? Ali pa vprašanja miru, ki ga vedno znova ogroža izbruh katastrofalne vojne? Ali pred krčenjem temeljnih človekovih pravic toliko ljudi, zlasti otrok? Mislim na dolžnost zavzemati se za spoštovanje življenja slehernega človeškega bitja od spočetja do njegovega naravnega zatona. Služba človeku nas sili, naj zakričimo, da tisti, ki se spuščajo v nove možnosti, ki jih omogoča znanost, posebej na področju biotehnologije, ne smejo nikoli mimo temeljnih etičnih zahtev.“ (Ob začetku novega tisočletja, 51). Ni pozabil obolelih za aidsom in da bi pomagal premagati strah pred njimi, jih je v New Yorku obiskal in pred kamerami poljubljal.

Posebno skrb je posvečal zakoncem, družinam in zdravemu ozračju v njih, da bi se mogli otroci celostno razvijati (Pismo o družini, Pismo družinam). Zavedal se je težkega in podrejenega položaja žensk, ki so med revnimi najrevnejše, med nemočnimi najbolj nemočne, marsikje sužnje, povsod pa 'belo blago' (Pismo o dostojanstvu žene). Komunistka Macchicchi je o njem izjavila: „Mislim, da je Janez Pavel II. najbolj človeški med papeži v zgodovini. Sprejel me je kot žensko, čeprav pravijo zanj, da sovraži ženske! Rekel mi je celo: 'Prepričan sem v genij žensk.'“

Papež Wojtyła je oral ledino v medverskem dialogu. Davno pred 11. septembrom 2001 se je zavedal pomembnosti razumevanja in sodelovanja med verstvi. Neizbrisne sledi je zapustilo medversko molitveno srečanje za mir v Assisiju leta 1986; Judom in muslimanom je podal roko sprave. Po napadu na New York ni nehal rotiti pripadnikov različnih

verstev, naj ne dovolijo zlorabljanja vere za zatiranje in uničevanje, ampak naj sledijo njenim globokim življenjskim navdihom. Zavračal je tudi državni ateizem, ki je dvignil roko na verujoče. Preizkusni kamen svobode mu je bila verska svoboda. „Vera izraža najgloblja človekova hrepenenja, določa njegovo videnje sveta in uravnava njegove odnose z drugimi. S tem odgovarja na vprašanje resničnega smisla življenja tako v njegovi osebni kot družbeni razsežnosti. Zato je verska svoboda prav v središču človekovih pravic. Njena nedotakljivost pomeni tudi to, da je treba človeku priznavati celo svobodo, da sprejme drugo vero, če to zahteva njegova vest. Sleherni je namreč dolžan v vsaki okoliščini slediti svoji vesti in ga ni dovoljeno siliti, da bi ravnal proti njej. V nobenih okoliščinah in iz nobenih nagibov ni mogoče od nikogar zahtevati, da bi na silo sprejel določeno religijo“ (Dan miru 1999). Nepozabne so njegove prošnje za odpustanje krivic, ki so jih zagrešili kristjani in Cerkev.

Resnično, človeštvo je izgubilo vélikega prijatelja!

Od kod njegova moč in človekoljubnost? Na to odgovarjajo ure molitve, ki jih je preklečal pred Najsvetejšim. Sam pa je svojo vero izpovedal tudi pred generalno skupščino Organizacije združenih narodov ob njeni petdesetletnici. „Kot kristjan polagam svoje upanje in zaupanje v Jezusa Kristusa. Kristjani verujemo, da sta se v njegovi smrti in vstajenju v polnosti razodeli božja ljubezen in njegova skrb za vse stvarstvo. Jezus Kristus je za nas učlovečeni Bog, ki je postal del zgodovine človeštva. Prav zato se krščansko upanje za svet in njegovo prihodnost razteza na slehernega človeka. Zaradi svetle Kristusove človečnosti ni nič pristno človeškega, kar se ne bi dotaknilo src kristjanov. Gospe in gospodje! Pred vas ne prihajam kot nekdo s svetno oblastjo, niti ne kot verski voditelj, ki bi hotel privilegije za svojo skupnost. Pred vas prihajam kot pričevalec: pričevalec za človeško dostojanstvo, pričevalec za upanje, pričevalec za prepričanje, da je usoda vseh narodov položena v roke usmiljene božje Previdnosti. Ni se nam treba bati prihodnosti. Ni se nam treba bati človeka. Ne obstajamo po naključju. Sleherni posameznik človeška oseba je bila ustvarjena po podobi Njega, ki je izvir vsega, kar obstaja. V sebi imamo zmožnosti za modrost in krepkost. S temi darovi in s pomočjo božje milosti bomo mogli v naslednjem stoletju in tisočletju zgraditi civilizacijo, vredno človeške osebe, resnično kulturo svobode. To zmoremo in smo tudi dolžni storiti!“ (New York, 5.10.1995).

Kristjanom je ta veliki pričevalec zapustil v dediščino vero, ki se po božje zavzema za človeka. Zato verjamemo, da ima sedaj človeštvo prijatelja in priprošnjika pri neizmerno ljubečem Bogu. Presunjenost ob smrti tega vélikega prijatelja se zato preveča v upanje na končno zmago ljubezni in življenja nad zlom in smrtjo.

POGREB, KAKRŠNEGA SVET NE POMNI

Slovo od pokojnega papeža Janeza Pavla II je bilo svečano a obenem prisrčno. Prišle so delegacije iz skoraj dvesto držav. Okoli devet tisoč posebej vabljenih gostov in tri do štiri milijone vernikov z vsega sveta se je v Rimu poslovilo od ljubljene očeta. Zadnje slovo od človeka, ki je katoliško Cerkev vodil 26 let, je bil dogodek, kot ga Italija in svet ne pomnita. Karolu Wojtyli so izkazali zadnjo čast predstavniki skoraj vseh svetovnih držav, v katerih veljajo vsa verstva. Prihitelo pa je tudi tako številno vernikov, kot se jih v Italiji ni zbralo, največ iz njegove rodne Poljske.

Med devet tisoč posebej povabljenimi gosti so bili najvišji predstavniki katoliške cerkve, med njimi skoraj vsi kardinali, in politični predstavniki skoraj dvesto svetovnih držav. Mašo je vodil kardinal Joseph Ratzinger. „Lahko smo prepričani, da je naš papež na oknu Gospodove hiše. Vidi nas in blagoslavlja... Da, blagoslovi nas, sveti oče.“ S temi besedami se je kardinal Ratzinger, poslovil od papeža Janeza Pavla II. „Amen!“ je zadonelo iz desetih grl. Papež Janez Pavel II. je bil pokopan tako, kot je živel - skromno in obkrožen z ljudmi. V zemljo so ga položili v grobnici pod baziliko svetega Petra v Rimu, kjer počiva večina dosedanjih papežev.

SLOVENSKA PRISOTNOST

Tudi iz Slovenije je veliko število vernikov, zlasti mladih, pohitelo v Rim. Takole opisuje dogodek eden izmed udeležencev:

„Danes zjutraj ob sedmih smo se vrnili iz Rima. '36 ur za papeža' je bilo geslo tega skoka čez Apenine. Bilo nas 148 mladih, pod vodstvom dr. Andreja Pozniča. Odpotovali smo v torek zvečer iz Ljubljane, preživeli sredo v Rimu v vrsti in se ponoči vozili nazaj v Ljubljano.“

Kaj smo delali v Rimu? Čakali smo v vrsti. Natlačeni, da bolj res nismo mogli biti. Zato smo čakali dolgo, zelo dolgo. Mi smo čakali dvanajst ur in pol. Večji del smo v vrsti klepetali in drug drugega spodbujali k potrpežljivosti, ki je bila res na preizkušnji. Do konca. Konec je bil dolg približno 1 minuto, nič več. Tam, 30 m stran je ležal on, ki nas je premaknil iz fotelj, da smo se mu bližje pokloniti in ga pozdravili. Poleg tega, da sem mu rekel 'hvala', sem dodal še nekaj čisto osebnih besed, da bi posredoval pri Bogu za nas. Oče pa naj ga s čudeži poveliča, ker da je svetnik ni dvoma. Potrebujemo pa čudeže, da bo tudi Cerkev izdala uradni akt! In to hitro!!! Sv. Janez Pavel II Veliki. To bo njegov naziv v zgodovini. O tem sem prepričan...”

Volitev novega papeža

Le nekaj dni po smrti Janeza Pavla II je zbor kardinalov odločil, da se bo konklave, na katerem bodo volili novega papeža, začel v ponedeljek 18. aprila. Postopek za izvolitev papeža ureja dokument z naslovom Univeri Dominici Gregis (Pastir celotne Gospodove črede), ki ga je papež Janez Pavel II. razglasil leta 1996, v 18. letu svojega pontifikata.

V času med smrtjo papeža in izvolitvijo novega Rimskokatoliške cerkev vodi zbor kardinalov, ki pa lahko skrbijo le za „tekoče zadeve“ in ne smejo sprejemati odločitev, ki jih sicer sprejema papež.

Od leta 1059 naprej imajo pravico do volitev novega papeža le kardinali, kar je tudi sicer njihova glavna zadolžitev. Volilno pravico imajo vsi kardinali, ki na dan smrti papeža niso dopolnili 80 let, takrat pa je lahko največ 120. V tem trenutku je vseh kardinalov 183, takrat pa volilno pravico pa 117.

Volitve novega papeža se

začnejo z molitvijo v baziliki Sv. Petra. Pomemben del volitev je konklave (iz latinskega cum clavi - s ključem), kar pomeni, da so kardinali do izvolitve novega papeža zaklenjeni v apostolski palači. V sodobnem času so kardinali v času volitev nastanjeni v novem poslopju znotraj Vatikana z imenom Domus Sanctae Marthae (Dom Sv. Marte), same volitve oziroma oddaja glasov pa se vedno poteka v Sikstinski kape-li. Tajnosti se kardinali zaobljujejo s posebno zaprisego.

Čeprav kardinali med volitvami niso več zaklenjeni v Sikstinski kape-li, pa je sam proces še vedno kar se da tajen, varnostna služba pa stalno opravlja tudi protiprilsilne preglede prostorov. Kardinali v tem času prav tako ne smejo prebirati časopisov, gledati televizije ali poslušati radia, in pisati ali sprejemati pisma.

Kardinali novega papeža navadno volijo med seboj, za izvolitev pa je potrebna dvotretjinska večina (oziroma dvotre-

Nad. na 2. str.

GLEJ...

BERNIK IZGUBIL PRAVDO Z MLADINO 2

SLAVJE V SLOMŠKOVEM DOMU 3

O VLOGI ZEDINJENE SLOVENIJE 3

VTISI IZ SLOVENIJE

Težke ure

(Od našega dopisnika v Sloveniji)

Težke so bile ure, ko se je papež poslavljaj od tega sveta. Težke za katoličane in druge ljudi, ki so blage volje, ne bolj in predvsem pa za Janeza Pavla II. Vso soboto smo sledili poročanju radia Ognjič, ki je pobiralo agencijska sporočila in se povezovalo z raznimi slovenskimi osebnostmi v Rimu.

Nekaj minut čez 10. uro zvečer pa je po radiu začelo zvoniti. Čudna ura za zvonjenje, zato je nekaj pomenilo. In res je vodja večernega programa naznačil žalostno novico (Agencija STA je novico zabeležila z uro 21.56).

Radio Ognjič je svoje poslušalce pripravljalo na novico že nekaj dni, v soboto pa je bil spored čisto nenormalen, poseben. Vodstvo državne mreže RTV Slovenija ni bilo ravno najbolj „gibčno“: italijanska in poljska televizija je imela redne prenose iz Vatikana že nekaj dni poprej. Ja, papež ni bil Slovenec. Ampak: tam je bila tudi hrvaška TV! Zakaj torej slovenska ni imela ekipe v Vatikanu, zakaj ni prevzemala signala kake druge postaje? Komentatorica v Družini pije, da so tuje in mednarodne televizijske postaje imele že dve leti sestavljen delovni načrt za priložnost smrti papeža. Zato smo si privoščili internetno povezavo z argentinsko TV postajo ... — Drugače je bilo z dnevnikom Delo, ki je kameleonsko napolnilo svoje strani s hvalisavimi članki o pokojnem papežu (ne teden poprej so bili članki čisto drugače pobarvani).

Tudi uradna državna reakcija je bila videti počasna. Res je bil konec tedna, a poročila so nas zasula z obvestili o dveh, treh dneh žalovanja v sosednjih državah; za Slovenijo smo zvedeli šele v začetku delovnega tedna.

Med tednom je življenje potekalo v normalnem tiru, v pripravah na pogreb. Slovenske zastave so tri dni visele na pol droga, veliko je bilo vabljenja na hiter obiska Rima v poslednje slovo papeža. V množici tirihi milijonov vernikov je seveda to le kaplja v morje, a Radio Ognjič, Družina in mladi, ki jih vodi dr. Andrej Poznič so poslali lepo pismo avtobusov, pa ne so nekateri ostali z

neizpolnjeno željo. Ognjič je z direktorjem Tertenjakom redno poročalo o počasnem napredovanju v vrsti proti baziliki sv. Petra.

V petek, ko je ob 10. uri začela pogrebna maša, je iz zvonikov vseh cerkva v Sloveniji petnajst minut zvonilo v poslednje slovo. Dijaki katoliških gimnazij so na televizijskih ekranih in drugih zaslonih sledili poteku slovesnosti. Prav tako je ljubljanska občina v dogovoru z ljubljansko nadškofijo postavila platno in projicirala televizijski prenos pogrebne liturgije na Pogačarjevem trgu (med stolnico, semeniščem in tržnico). V znak spoštovanja so državne oblasti določile tri minutni memento, kar so tudi izpolnili po vseh slovenskiholah (marsikateri otrok je sklenil roke in zmolil v tišini).

Na verskem področju so si maše za pokojnega Janeza Pavla II. sledile skoraj ena za drugo. Maše zadurnice so opravili v vseh treh nadškofijah, po župnih cerkvah, vsak dan je bilo izmolenih tudi mnogo skupnih rožnih vencev.

Kot drugod po svetu, so spomini kar sami prihajali na dan. Kako je bil izvoljen, kako je dvakrat bil na obisku v Sloveniji, kako je pripomogel, da smo Slovenci prišli do blaženega Slomnika.

Poudarjali so njegovo lahkotnost za jezike. Iz radijskih arhivov je bilo razvidno, kako je ob eni izmed prvih srečanj s Slovenci trdo in počasi izgovarjal slovenske besede. In kakšno razliko je bilo zaslediti ob kasnejših prilikah, ko mu je govor že kar tekkel brez zatikanja!

Slitali smo več anekdot. Posebej se mi je vtisnila v spomin tista, ki jo je pripovedoval nadškof Uran. Ko so otroci na njegov rojstni dan voščili, so mu med drugimi zapeli Papeža imamo radi, radi, radi ... Pa je papež vprašal nadškofa, kaj pomeni „radi“. In nadškof mu je razložil, kar si je Janez Pavel II. zapomnil in na srečanju z mladimi v Postojni zaklical tisti nepozabni: „Papež ‘ma vas rad!’“

Zdaj je pogreba konec. Pogrebci se vračajo, ostaja pa praznina, s katero je treba živeti. Bolečina praznine se zliva z bolečino neznane prihodnosti: Kdo? Od kod? Kdaj?!

Kakor koli že in kljub neslani rali - Sveti Duh je v Rimu in že deluje!

GB

Jože Bernik izgubil pravdo z Mladino

Nekdanji predsednik kandidat in poslanec NSi Jože Bernik je tudi drugi izgubil pravdo z Mladino, od katere je zahteval pet milijonov tolarjev. Po sodbi ljubljanskega okrožnega sodišča mu Mladina ne bo nič plačala, Bernik pa ji bo moral povrniti več kot pol milijona tolarjev pravnih stroškov, poroča spletno Delo.

Jeseni 1997 je bil Jože Bernik kandidat za predsednika države in Mladina je o njem kot o javni osebi pisala. Ker je Bernik del svojega življenja preživel v ZDA, bi po mnenju sodišča moral vedeti, do kod vse sega interes javnosti pri preverjanju vsakega kandidata.

Časovni okvir ni omejen. Javnost hoče spoznati kandidata kot celovito osebnost, prav tako pa tudi njegove uspehe in morebitne padce v življenju. Človek, ki se spusti v tekmo za funkcijo, ki je na očeh javnosti, mora pač vnaprej računati na tako imenovani javni interes.

Jože Bernik pa se je vseeno odločil za civilno tožbo zoper Mladino.

Najbolj ga je motilo, da mu je Mladina pripisala sodelovanje z gestapom, ki naj bi ga izpolnil, in napisala, da ima nacistično preteklost, kar pa po Bernikovih besedah ni res. Sodnišče je njegov zahtevek zavrnilo, saj je odvetnik Stojan Zdobek dokazal, da je Mladina imela utemeljen razlog verjeti v resničnost navedb. Novinar Igor Mekina je namreč citiral zgodovinarja Ivana Jana, avtorja knjige Odstre zavese II, Okupator in slovensko domobranstvo. Bernik je bil med domobranskimi častniki in podčastniki, ki jih je vodstvo SLS oziroma domobranstva v začetku novembra 1944 poslalo kot pomoč in okrepitev gorenjskemu domobranstvu. Po pisanju Mladine, ki se je oprla tudi na nekatere dokumente, je bil „med gestapovci izpolan domobranski propagandist“.

Po mnenju sodišča je vsakršno povezovanje z gestapom sicer objektivno žaljivo, vendar pa je pri presoji Mladinih člankov upoštevalo časovni okvir dogajanja konec leta 1944 in v začetku 1945. Pri tem se sodnišče sklicuje na Enciklopedijo Slovenije, in sicer da je bilo domobranstvo kolaboracionistična vojaška formacija.

Za boj proti narodnoosvobodilnemu gibanju jo je po kapitulaciji Italije ustanovil nemški okupator, ki je imel domobrance za pomožno nemško policijo. Sodnišče je pritrdilo Mladini, da je imela utemeljen razlog verjeti, da je bil Bernik dejansko domobranski propagandist in da je tečaj organiziral gestapo. Slednje naj bi dokazovali tudi obrazci v nemščini, saj domobranci kot zagovorniki slovenstva niso uporabljali nemščine, na seznamu pa je bilo tudi Bernikovo ime.

Kot vidimo, se je v Sloveniji, kljub novim političnim razmeram, kaj malo spremenilo v ocenjevanju polpretekle zgodovine. Po šestdesetih letih celo sodna ustanova ne vedno deli ljudi med „osvoboditelje“ in „kolaboracioniste“. Do kdaj ne?

Volitev...

Nad. s 1. str.

tjinska plus en glas) vseh glasov. Glasovanje poteka dvakrat na dan (zjutraj in popoldne), obakrat pa poteka po dva kroga glasovanja. Same glasovnice so preproste in so razdeljene na dva dela. Na zgornjem delu pije Eligo in Summum Pontificem (Za papeža volim ...), spodnji del pa je prazen in je namenjen vpisu imena. Volitve papeža so tajne, zato se kardinali na glasovnico ne smejo podpisati, v nasprotnem primeru je ta neveljavna.

Če papež ni izvoljen po prvih sedmih krogih glasovanja (se pravi po treh dneh), se točasno prekine in kardinali imajo dan prosto, ki je namenjen molitvi in razmišljanju. Kardinali postopek sedmih krogov volitev in dneva prosto ponavljajo do izvolitve novega papeža.

Če kardinali kljub temu ne morejo izvoliti Petrovega naslednika, se po 30 krogih glasovanja lahko odločijo, da bodo volili med dvema kandidatom. V tem primeru je za izvolitev papeža potrebna večina vseh glasov.

Po vsakem glasovanju

kardinali izpolnjene glasovnice in morebitne zapiske uničijo s sežigom v peči, katere dimnik ima izhod na krog Sv. Petra. Če papež ni izvoljen, je dim črne barve, v primeru izvolitve pa je dim bele barve. Barva dima je tako prva, ki vernikom oznani, ali je svet dobil novega papeža.

Po ugotovitvi, da sta za novega papeža glasovali dve tretjini vseh kardinalov elektorjev (oziroma v zadnjem primeru več kot polovica), dekan kardinalskega zbora v imenu vseh kardinalov novoizvoljenega papeža z besedami „Ali sprejemate svojo kanonično izvolitev za papeža?“ vpraša, ali sprejema pontifikat. Ko novi papež odgovori pritrdilno, ga dekan kardinalskega zbora povpraša po imenu, ki ga bo imel kot novi papež. Kardinali se novemu papežu, ki hkrati prejme tudi naslov rimskega škofa, poklonijo in mu obljubijo zvestobo, zatem pa najstarejši kardinal diakon z besedami *Annuntio vobis gaudium magnum. Habemus Papam!* (Oznanim vam veliko veselje. Imamo papeža!) o tem obvesti ne vernike na trgu sv. Petra. Novi papež se pojavi na balkonu in svetu podeli apostolski blagoslov.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

STONE MIZERIT

Nahajamo se v volilnem letu. Zato ni čudno, da je strankarska politika naenkrat z vso silo vdrla na oder in zatemnila ostala vprašanja, ki bi morala biti središčne vladne pozornosti.

Pričakovana selitev. Napoved je padla nenadoma, čeprav so jo mnogi pričakovali. Iz vladnih krogov je prišlo sporočilo, da bo predsednikova žena gospa Cristina Fernández de Kirchner prevzela kandidaturu za senatorsko mesto v zastopstvu province Buenos Aires. Ni težko razložiti to potezo, ki pa vsebuje tudi veliko mero nevarnosti. Ne gre tukaj za funkcijo samo. Gospa že danes sedi v senatu, kjer vrsto let zastopa provinco Santa Cruz. Tam bi ji ponovna kandidatura avtomatično zagotovila eno dobo. Eden izmed razlogov za to „selitev“ je gotovo dejstvo, da si s tem predsednik zagotovi dodaten glas v senatu, kjer ima peronizem sicer absolutno večino, a mora vlada nenehno trgovati potrditev zakonov. Drug, bolj važen razlog pa je, da hoče Kirchner nasilno rešiti težko vprašanje razmerja med vlado in buenosaireskim peronizmom, oziroma med njim in Duhaldejem.

Vse za oblast. Ko je pred dvema letoma Kirchner stopil ob krmilo države, je bilo zelo vidno, da je on prevzel vlado, Duhalde pa je imel dejansko oblast. Da bi se rešil tega, je predsednik najprej skušal postaviti na noge vzporedno politično strukturo, kjer naj bi se po principu „transverzalnosti“ sestale skupine nezadovoljnih peronistov, zmer-nih levičarskih elementov, ne stotine formacij raznih vedno nezadovoljnih elementov in krogov uskokov iz provincijskih strank. Načrt je hitro propadel, ker ni našel podlage v argentinski politični miselnosti in tradiciji. Tak načrt je v vsej zgodovini uspel samo Peronu, za njim pa nikomur več. Ko je spoznal to resnico, se je Kirchner lotil bolj enostavnega dela: dogovora z lokalnimi veljaki v posameznih provincah, a vedno v sklopu peronistične stranke. Tega se je zelo uspešno poslužil že Menem, ki je zapeljal stranko v liberalizem. Sedaj po istem modelu Kirchner obrača krmilo na levo. A na tej poti je vedno stala velika zapreka: peronizem v provinci Buenos Aires, ki sam po sebi predstavlja tretjino države in tretjino stranke. Ta pa je stal trdno pod Duhaldevim vodstvom.

Udar na udar. Potem, ko se mu je posrečilo doseči kar nekaj povezav v notranjosti države, se je predsednik spravljal na provinco Buenos Aires. Po dveh letih vlade, uspelem zboljšanju gospodarstva in nenehnem demagoškem nastopanju je pridobil kaj

zanimiv ugled. Uspelo mu je tudi, da se je rešil političnega pokroviteljstva Duhaldeja. Prav tako pa je rasel ugled njegove žene, ki bi po raznih javnomnenjskih anketah bila najbolj upoštevana kandidatinja v tej provinci. „Selitev“ iz Santa Cruz v Buenos Aires zanj ni problem, ker je bila rojena v prvi argentinski provinci. Večji problem je, da se za isto kandidaturu poteguje Duhaldejeva žena gospa Chiche. Med obema ženama je prišlo že do nekaj kar resnih spopadov. Ko se je guverner Solá v svojem prerekanju z duhaldizmom naslonil na Kirchnerja, je bila zabita zagoda v dotlej monolitni stranki. S svoje strani je Kirchner počasi osvajal mogočne župane milijonskega predmestja in tako dosegel stanje, v katerem je izvedel zadnji udar: objavo kandidature svoje žene.

Spopad ali dialog? Ta je sedaj alternativa Duhaldeja. Doslej se je njegova strategija navidezno obnesla. Vedno je ob raznih nasprot-nih pozicijah skušal, da bi pomiril duhove in našel izhod brez spopadov. A cena za te rešitve je bila, da je predsednik večal svoj vpliv. Sedaj je postavljen pred enako izbiro in se ne ni odločil. Še več, njegove izjave kažejo enkrat v eno, drugič v drugo smer. Enkrat dopušča možnost, da bo peronizem nastopil ločeno (kirchneristi z eno, duhaldisti z drugo listo), spet drugič zagotavlja, da ne bo razkola in bodo „vsi združeni“ dosegli veliko zmago v provinci. Vlada je že objavila, da se o kandidaturi gospe Cristine ne debatira; vse ostalo pa je predmet dogovora. A postaja vedno bolj jasno, da predsednik želi tudi veliko (večino?) lastnih imen na listi kandidatov za narodne poslance. Načrt Kirchnerja je jasen, kaj pa bo naredil Duhalde je ne velika uganka.

Vsi se pripravljajo. Medtem ko je te dni predsednik pohitel v Nemčijo (prese-netljivo ga je spremljal Reutemann), kjer bo skušal finančne kroge navdušiti za investicije v Argentini, se ostala politična srenja pripravlja na prihodnje mesece. Vlada je že objavila odločbo, da se morajo vse notranje volitve strank izvesti na isti datum (7. avgusta) in se jih lahko udeleži vsak državljani, ne le člani strank. Presenetilo je tudi srečanje med Duhaldejem in Menemom v Rimu, kamor sta oba pohitela na pogreb Janeza Pavla II. Da sta si nekdanja sovražnika podala roke „v znamenje miru in sprave“ ni drugotnega pomena v sedanju stanju. Spričo mrtvila, ki ga opazimo v opoziciji, je razmerje v peronizmu ne vedno bistveni dejavnik za prihodnost argentinskega ustavnega življenja.

Vojaška vaja z ZDA

Na podlagi dvostranskega sodelovanja med Slovenijo in ZDA bo ta teden v Sloveniji potekala vaja „Adriatic Rescue 2005“. Na njej bodo sodelovale enote Slovenske vojske in letalske enote ameriških oboroženih sil.

Slovenska vojska bo na usposabljanju sodelovala s pripadniki 15. helikopterskega bataljona in letalske rde z večnamenskimi helikopterjem ter s tirihi letali ter s pripadniki 16. bataljona za nadzor zračnega prostora in 1. brigade Slovenske vojske.

SLOVENCİ V ARGENTINI

SLOMŠKOV DOM

Članska večerja

Po daljšem času je odbor Slomškovega doma v soboto 2. aprila priredil člansko večerjo. Lepa udeležba je pričala o potrebi takega srečanja med člani Doma. Prisotnost nad 150 članov in 80 otrok je ustvarilo v Domu prav živahno in lepo vzdušje.

Na programu je bila zahvala vsem, ki so sodelovali z družbeno in davčno preureditvijo Doma, sprejem novih članov ter naša glasba in ples ob zvokih Slovenskega instrumentalnega ansambla. Ti zadnji točki sta odpadli, ker smo se pridružili splošnemu žalovanju ob smrti svetega očeta Janeza Pavla II.

Med zbiranjem so prihajajočim postregli s koktajlom, na kar je krajevni župnik g. Franci Cukjati blagoslovil večer in se v molitvi spomnil padlih na Malvinski vojni (23. obletnica) ter priljubljenega svetega očeta Janeza Pavla II.

Potem je predsednik cont. Gregor Hribar pozdravil in zaželel dobrodoščico vsem navzočim. Podrobno je razložil postopek, po katerem smo s pomočjo mnogih članov in nečlanov preuredili družbeni status Doma. Med nečlani so igrali bistveno vlogo notarki Carballal in Bruzzone, advokat dr. Flores Levalle in sedaj že pokojni cont. Jože Čampa (zastopala vdova ga. Marta Šmalc Čampa). Zato smo jim v priznanje izročili zahvalne plakete.

Sledil je uradni sprejem novih članov, ki so se nam (formalno ali dejansko) pridružili v zadnjih dveh letih. Predsednik jim je izrekel prirčno dobrodoščico, poudaril važnost članstva in vrednote, ki jih želi Slomškov dom posredovati svojim članom pa tudi kompromis z usodo Doma, ki ga pričakujemo od njih. Nato je vsak od 50 novih članov med odobravanjem in pozdravom navzočih prejel sprejemno diplomu.

Sledilo je presenečenje, ki ga je odbor pripravil bivšim predsednikom Doma. Blaženi škof Anton Martin Slomšek, zavetnik našega Doma, je med drugim učil: **„Hvaliti svoje rajne dobrotnike, povzdigovati njihova lepa dela in znamenite zasluge nam je ravno toliko dolžnost kakor posnemati njihove slavne zglede. Kdor ne časti svojih slavnih prednikov, ne zasluži biti njih vrli naslednik. Hvalimo torej, dragi prijatelji, sloveče može, rodoljube na te, ponavljaje njihov spomin“**.

Med vsemi sodelavci, ki so skozi 45 let omogočili nastanek, rast in obstoj Doma, so verjetno imeli najpomembnejšo odgovornost tisti, ki so sprejeli predsedniško mesto. To so bili Janez Brula, Matevž Potočnik, Franc Vester, Marjan Loboda, Marjan Schiffrer, Marjan J. Loboda, Franc Pergar, Ivan Makovec, Jernej Tomazin in Herman Zupan. Zato je novi odbor v zahvalo tistim, ki so nas počastili s svojo prisotnostjo (oz. njihovim življenjskim sopotnicam), podelil zahvalno spominsko plaketo, ob

odobravanju vseh navzočih. V imenu bivših predsednikov se je g. Herman Zupan zahvalil in vse bodril za nadaljnje uspešno delo.

Za konec smo izvedli srečolov, ki nam je ob zabavi pomagal pri kritju stroškov.

Ob toplem prijateljskem vzdušju ter solidni postrežbi smo zadovoljno preživeli ta že dolgo pričakovani večer. Prepričani smo, da je to lepa in zdrava navada, ki jo nobena ustanova ne sme opustiti.

SLOVENCİ PO SVETU

Ponovno pola na Švedskem

Sporočam vam, da sem štartal slovensko polu za otroke v KD Slovenija v Olofströmu. Imamo 8 otrok tretje generacije, katerih eden od staršev je slovenskega porekla, drugi pa je švedskega ali finskega porekla.

Slovenske pole nismo imeli v Olofströmu že 20 let in je edina danes na Švedskem. Pri poučevanju mi pomaga ga. Nada Žigon. Ves učni material pripravim sam iz starih pol-

skih knjig, ki sem jih imel od svojih otrok. 6 otrok ne razume niti besede po slovensko, 2 fanta pa imata očeta v Sloveniji in le malo razumeta slovensko. Šolo imamo vsako

drugo soboto ali nedeljo v mesecu, ker imam do društvenih lokalov 65 km.

V prilogi pošiljam sliko iz slovenskega pouka v Olofströmu.

Ciril M. Stopar

NAŠA SKUPNOST ŽIVI

V nedeljo, 3. aprila je bil v slovenski hiši po sv. maši občni zbor društva Zedinjena Slovenija. Za predsednika je bil ponovno izvoljen g. **Lojze Rezelj**, ki je sestavil odbor z nekaj spremembami.

Isti dan je bil občni zbor tudi v Slovenskem domu v San Martinu. Za novega predsednika je bil izvoljen inž. Tone Peter Podržaj.

Odsek Zveze slovenskih mater in žena s Pristave pa je imel prvi letomski sestanek. Govoril je pater dr. **Alojzij Kukovica DJ** o družini.

D-ova.

Na slavu prisotni bivši predsedniki Slomškovega doma (od leve) **Ivan Makovec, Jernej Tomazin, Marjan Schiffrer, Kati Košir Potočnik, Herman Zupan, Fracka Tomazin Vester in Vladi Vitrih Brula. Na skrajni desni, sedanji predsednik Gregor Hribar.**

Cvetna nedelja v Rožmanovem domu

Kot je to že nekaj običajnega smo slovenski rojaki od blizu in daleč pohiteli v ta dom slovenske solidarnosti. Tokrat smo ga obiskali v precej večjem številu.

Prireditve se je začela s sveto mašo, ki jo je daroval g. Toni Bidovec. Blagoslovil je obredno zelenje in nas nagovoril z lepo pridigo v spomin na zmagoslavni vhod našega Gospoda v mesto Jeruzalem. Tokrat smo zapeli naše cerkvene pesmi ubrano. Petje sta vodila gospoda Selan in Starič.

Po končani maši nas je Peter Čarman, predsednik te ustanove, povabil na bogato kosilo, ki so ga pripravile požrtvovalne gospe iz San Justa. Francka Benko pa nas je pogostila s sladkimi krofi, ki nikoli ne manjkajo na tej prireditvi.

Naše vrste se iz leta v leto krčijo, kar je opazno na romanju v Lujan in na junijskih proslavah v Slovenski hiši.

Med našimi zavetniki prav za gotovo izstopa osebnost podpolkovnika Emila Cofa, ki je dosegel visoka

leta svojega življenja. G. Cof je sedaj naš edini živeči višji oficir naše nepozabne domobranske vojske, s katere razvojem je bil tesno povezan doma in na vetrinjskem polju pred 60 leti. Bog nam ga ohrani zdravega, kot je sedaj, že dolgo let.

Po končanem kosilu je sledil pogovor znancev in prijateljev. Obujali smo spomine na umrle rožmance, dobrotnike in obiskovalce tega doma slovenske ljubezni. Vročili smo si vesele velikonočne praznike in obljubili, da se bomo prihodnjič zopet srečali!

N.F.

Nata skrinja zaveze

DANIJEL VREČAR SDB

Vsaka pridiga-homilija naj bi bila nagovor poslušalcem, s katerim se razodeva božja beseda, ki vsebuje blagovest — evangelij in jo dobrohotno podarja vsem, ki jo hočejo sprejeti.

Posebno če nagovor uporablja svetopisemske besede z lahkoto pove tisto, kar je Nikos Kazantakis, sloviti grški pripovednik, poln religioznega čuta, rekel o vseh človeških besedah: „Vsaka beseda je skrinja zaveze, okrog katere pletemo in vpijemo, da uganemo, da je Bog njen strani prebivalec.“

Ko navajam Kazantakisa mislim na besedi „Zedinjena Slovenija“. Združeni sta obe čisto svetopisemsko in Bog je v njih ljubljene stanovalec. In ko jih izgovorimo, natančno, potrpežljivo, pozorno čakamo in nato poslušamo, da nam Bog po njih razodene blagovest življenja,

Najbolj smo vedno želeli blagovest, ki jo razodevajo besede Zedinjena Slovenija kot zgodovinsko geslo: združenje vsega slovenskega ozemlja v eno upravno enoto. V svetem pismu pa se nam beseda „Zedinjena“ predstavi v odnosu do srečavanja med človekom in Bogom. Bog se srečava in zedinja z Hebrejci v puščavi in sklene z njimi Zavezo. Puščava je lahko simbolično nasprotje domovanja, kot je tujina nasprotje domovine.

Dovolite, da pretirano uporabim tole prisposodbo: kakor je zaveza Hebrejcev z Jahvejem postala njihova identiteta, tako je Zedinjena Slovenija postala vsaj osrednja podoba identitete vseh Slovencev v tujini, posebno tje živečih v Argentini. Postala je naša skrinja zaveze.

Danamja naša pa naj ne bo samo zadumica za vse rajne člane Zedinjene Slovenije, ampak tudi promja, da bi člani, ki se bodo po naši zbrali k zasedanju, zaslišali Gospodov glas, ki bo tih, lahkoten, kot tisto šumljanje v vetru, ko je Jahve nagovoril preroka Elijo pred votlino in ga vprašal: „Kaj delaš tu, Elija?“

Evangelist Marko naj jim pomaga odgovoriti: „Kot apostoli smo se zbrali z vsalim Jezusom in mu hočemo pripovedovati vse, kar smo storili“ in tudi naše načrte za v prihodnje, ki naj bo bogato prenovljenje Zedinjene Slovenije.

Morda se bo tedaj kdo ustrašil prihodnosti in potožil z Elijem: „Sam sem ostal ...“ Prepričani smo, da mu bo Bog rekel, kot je rekel Eliju: „Pojdi, vrni se na svojo pot ...“

Dragi člani Zedinjene Slovenije; do sedaj ste tekmovali z navdušenjem za ohranitev vseh tukaj živečih Slovencev in ste dosegli prva mesta. Če pa opustite tekmovanje, ali se ne bo izgubil smisel njene identitete za marsikoga? Zato naj nihče ne reče z Elijem: „Dovolj mi je ...“, ne morem več, izčrpan sem ... Z vso resnico naj se raje počuti kot visok hrast, zelo lep, ker je rasel v trudu in morda včasih v samotni, da danes lahko počijemo v njegovi senci. V trudu je rasel svobodno, premagoval vsevrstne težave in tako daroval Zedinjeni Sloveniji služenje, ki ga ni niti predvidevala.

Tako je Zedinjena Slovenija postajala zgodovina sama zase: zgodovina o zgodovinah, polnih blagovestnih dogodkov. Postala nam je velik raboní, učenik, kot so bili Rabbi Israel Baal Shem-Tov, kot Rabbi de Mezeritch, kot Rabbi Moshe-Leib de Sassov, kot Rabbi Israel de Rizhin, ki so reševali judovsko ljudstvo, kadar mu je pretila nevarnost.

Elie Wiessel pripoveduje v knjigi „Vrata v gozd“ tole zgodbo zgodb:

Ko je veliki Rabbi Israel Baal Shem-Tov videl, da je nevarnost grozila Judom, je imel navado, da je šel premišljevati na določen kraj globoko v gozdu. Tam je zakuril ogenj, zmolil posebno molitev in zgodil se je čudež: nevarnost se je oddaljila.

Pozneje, ko se je njegov učenec slavni Magid de Mezeritch v enaki okoliščini moral zateči po pomoč, je šel na isti kraj in molil: „Gospodar veselja, poslušaj! Ne znam zakuriti ognja, sem pa ti sposoben, da molim molitev.“ In znova se je storil čudež.

Še pozneje se je Rabbi Moshe-Leib de Sassov, da bi ti enkrat rešil svoje ljudstvo, zatekel v gozd in rekel: „Ne znam prižgati ognja, ne znam molitve, poznam pa kraj in to mora zadostovati.“ Zadostovalo je, da se je zgodil čudež.

Pozneje je prišel na vrsto Rabbi Israel de Rizhin, da premaga nevarnost. Sedeč na svojem stolu je položil svojo glavo med roke in takole govoril Gospodu Bogu: Nisem zmogel niti najti prostora v gozdu. vse kar lahko storim je, da povem zgodbo, in to mora zadostovati.“ In je zadostovalo.

„Vsa veličina dela je v človeku“, je dejal papež Janez Pavel II.

Naj za zaključek ponovim blagor, ki ga je izrekel papež v Postojni za vse Slovence: „Blagor vam, če bo zaupanje v božjo ljubezen močnejše od skepticizma in predsodkov ...“

Bog je ustvaril Zedinjeno Slovenijo, ker mu je bila všeč ta zgodba zgodb.

(Mami nagovor ob občnem zboru društva Zedinjena Slovenija)

Lojze Peterle

Z nasmehom zgodovine

Ko se je poslanec v Evropskem parlamentu Lojze Peterle pred mesecem dni nahajal med nami v Argentini, je s seboj prinesel tudi nekaj izvodov svoje knjige, v kateri je popisal svoje življenje. Knjigo — Z nasmehom zgodovine — so izdale vse tri slovenske Mohorjeve družbe, v Celju, Celovcu in Gorici leta 2004. Knjiga soustanovitelja Krščanskih demokratov in pozneje Nove Slovenije, kakor tudi bivšega slovenskega predsednika vlade in sedanjega poslanca v evropskem parlamentu je posebej zanimiva. Sami smo lahko spremljali dogajanja v Sloveniji ob osamosvojitvi, pa dobro smo poznali Peterleta in spremljali njegova dejanja.

Knjiga je napisana v obliki odgovorov na vprašanja, ki jih je stavila Jelka Kušar. Prične se kot se spodobi za take knjige; z mladimi leti v Čušnji vasi pri Trebelnem. Mati je bila živilja in oče krojač. Zanimiv je podatek, da se je njegov oče med revolucijo odločil za domobrance, zaradi česar družina ni bila po vojski „ta prava“ in je imel Peterle pozneje te probleme. Družina je bila verna in tako je vzgajala tudi Peterleta.

V gimnazijo se je vozil z vlakom v Novo mesto. Tedaj je tudi prišel čebelariti in ministrirati. Po maturi je precej letal z jadrnimi in tudi motornimi letali, tako da je nekaj časa celo mislil, da bi vstopil v letalstvo (povedano mu je bilo, da ga ne bi sprejeli iz take družine). Tako je vstopil na univerzo študirati zemljepis in zgodovino. V zemljepisu je imel dobre rede, v zgodovini pa se mu je zapletlo pri profesorju Mikužu. Zato je prišel te študirati ekonomijo.

V tistem času se je pričel zanimati za religiozne in verske probleme. Postal je urednik revije Znamenje in

verskega časopisa Tretji dan. Čutil je, da so bili verni potisnjeni v stran, mladi so pričeli študirati razne verske teme in katoliško socialno doktrino. Večkrat je govoril z Edvardom Kocbekom, Ivanom Mrakom in se družil z raznimi krščanskimi socialisti. Komunisti so to nekako dopuščali pod Kavčičem.

Pozneje je vstopil v službo pri Urbanističnem inštitutu, kjer je bila pravzaprav njegova politična vloga pri usklajevanju raznih mnenj. Postal je tudi član medškofijskega odbora za izobraževanje. Vojaške službe se je zaradi bolezni rešil.

Tako se je počasi začel zanimati tudi za politiko, postal je soustanovitelj leta 1989 Slovenskega krščanskega gibanja in pozneje Slovenskih krščanskih demokratov, kjer je bil tudi predsednik.

Zvest svojemu prepričanju se je pridružil demokratom pri DEMOSU, kjer so bili z velikim upanjem na prve demokratične volitve, kjer so leta 1990 zmagali in je postal kot predsednik najmočnejše demokratične skupine predsednik vlade. (1990-1992). Vodil je osamosvojitve Slovenije, uvedel slovenski denar, ukinil komunistično samoupravljanje in dosegel mednarodno priznanje mlade države.

V knjigi opisuje razne probleme, ki jih je imel pri tem delovanju, kako so se organizirali krščanski demokrati in stike s Pučnikom. Zanimivi so njegovi spomini na osamosvajanje, problemi s Kučanom in Srbi ter Hrvati. Pripoveduje o pritiskih iz tujine, dogovarjanju na Brionih in trud za priznanje, obisk pri papežu Janezu Pavlu II., Kohlu in drugih.

Posebno poglavje je posvečeno razpadu DEMOSA in s tem koncu prve demokratične vlade.

Potem pride o postavitvi Drnovške

in o njegovi vladi. Sledi poglavje o strankarskem življenju, kjer se dotika združitve z zgodovinsko SLS in vstop Omana v SKD in sodelovanje stranke v vladi, kjer je bil zunanji minister. Tedaj se je zgodila afer a v Depali vasi, odstranitev Janše ter Oglejski sporazum ter končno tudi Peterletov odstop.

Poseben del je posvečen pogajanju in združitvi SKD z SLS, opisuje tudi probleme z Marijanom Podobnikom. Važna je pridobitev dr. Andreja Bajuka in njegova postavitve za predsednika vlade ter razhod z Zagoženom, ustanovitev Nove Slovenije ter poznejše sodelovanje z SDS oziroma Janšom.

V vsem njegovem pisanju je opazno, da se zlepa ne obregne ob nobena, čeprav je imel precej nasprotnikov. Skratka se je sporazumeti z različnimi politikami, sodeloval je z Drnovškom, dokler se je dalo. Mimogrede omeni, da so bili liberaldemokrati velikokrat po svoji poti tudi mimo Drnovške in so vodili zelo populistično politiko.

Na koncu se pride na vrsto Peterletovo sodelovanje pri Evropski zvezi, pri ustvarjanju evropske ustave in njegova izvolitev za Evropejca leta.

Večkrat omenja obiske v Argentini in njegove stike z nami.

Knjiga je vredna, da jo preberemo, da si osvežimo spomin in tudi spoznamo Peterletove poglede in zasluge pri osamosvojitvi in prvih letih mlade slovenske države.

TD

SPOMINI

Za prijatelje in sovražnike

Leta 1955 je umrl Boris Kidrič. V svojo slavnostjo so ga pokopali v Ljubljani. Kdorkoli je hotel na pogreb je imel brezplačno vožnjo v Ljubljano z vlakom. Žalostno je bilo neverjetno veliko tistih, ki niso imeli priložnosti spoznati Ljubljanca. V Ormožu jih je na vlaku srečal znanec. Pozdravil je Martina in začuden vprašal, kako da se je odločil za ta podvig, saj Martin nikdar ni kazal naklonjenosti politiki. Martin pa mu je mirno odgovoril: „Vem, pri nas vsak večer molimo rožni venec in potem te za Kidriča in njegove kolege.“ Ormožanec je osupel odšel, saj takrat ni bilo priporočljivo preveč govoriti o teh rečeh.

Čez čas pa je le eden od Martinovih domačinov vprašal: „Martin, pa je bilo tisto res?“ Martin pa mu je odgovoril: „Pri nas vsak večer molimo za prijatelje in sovražnike.“

K Breznikovim sem hodila na počitnice in dobro se spominam, da smo po večerih kleče molili rožni venec in na koncu te „za vse prijatelje in sovražnike“. Med katerimi je bil Kidrič s tovariši, naj pa Bog presodi.

Milena

V Ljubljani prvi mednarodni tango festival

Slovenski tangeri - plesalci argentinskega tanga iz Tango Argentino Kluba Ljubljana so ob svoji sedmi obletnici druženja ob tem ognjevitnem plesu pripravili prvi mednarodni tango festival v Ljubljani. Festival te dni poteka v hotelu Union, na njem pa gostujejo trije vrhunski plesni pari. Dva para - Osvaldo in Lorena ter Osvaldo in Coca - sedita med najbolj uveljavljene plesne dvojice na svetu, dva - Julio in Corina ter Leandro in Andrea - pa sta iz genera-

cije, ki je ravno dosegla svoj zenit.

Gostujoči plesni pari so se zavrteli v treh ritmih tanga - strastnem tangu samem, vrtljivem in romantičnem valčku ter igrivi milongi.

3. aprila je bil v Unionski dvorani glasbeni seminar ob 100-letnici rojstva velika na tango glasbe Osvalda Puglieseja, za zaključek festivala pa so udeleženci lahko zaplesali ob živi glasbi trenutno enega najpomembnejših tango orkestrov, orkestra Color Tango iz Argentine.

NASVETI ZA STARŠE

Nauči se zmotiti

ALFONSO AGUILÓ

Oče in mati, ki vzgajata otroke v 'perfekcionistični nevrozi', sta nevarni osebi. Morda jih navajata, da naj nikdar ne razbijejo krožnika in nimajo nikoli popravnega izpita, namesto, da bi jim govorila.

Dovrtni ljudje imajo mnogo dobrega, verjamejo v dobro opravljeno delo, skrbijo za potankosti ... imajo pa tudi kako negativno lastnost.

Najtežje se navadijo na to, da se jim ne bi vse podrla, če se kdaj zmotijo; priznati svojo napako, ne da bi se čutili pri tem neizmerno ponižane.

Naučiti se moramo sprejeti dejstvo, da zmotiti se ni nekaj tragičnega, kajti človekova vrednost ni v tem, da se ne zmoti, marveč da svoje pomote preseže.

Zmaga je na neki način prav v tem, da se navadimo na poraze. Uspeh v življenju pride potem, ko smo se naučili kljubovati neizogibnim, vsakdanjim neuspehom. Od tega nenavadnega nasprotstva so v veliki meri odvisne pravilne odločitve v življenju.

„Uspeh je v tem, da se naučimo stopati od neuspeha do neuspeha, ne da bi obupali,“ je menil znani državnik in zgodovinar Winston Churchill. Vsi poznamo koga - fanta ali dekle -, ki je postal čudak iz neke bojazni, da ga ne bi kaj polomil. Morda v tli noče igrati nogometa ali koranke, če da ne igra dobro. Ali se nikoli ne javi k besedi iz strahu, da njegov nastop ne bi bil brezhiben. Ali se noče igrati igre, katere ne obvlada popolnoma, ker noče tvegati poraza.

Taki dovrtni ljudje imajo lahko veliko dobrih lastnosti, a živijo v nenehni napetosti; trpijo, ko uvidijo, da ne morejo vedno doseči zaželene stopnje popolnosti. Skrb za podrobnosti stori, da so pri delu počasni, pogosto pa so tudi prezahtevni do ljudi, ki niso taki perfekcionisti, kakor so sami.

Ena od reči, ki se jih človek najtežje nauči, je 'zmotiti se'. Pri tem seveda ne mislim na napačno ravnanje samo, kar je silno lahko, mislim na posledico - in sicer, da se po storjeni napaki ne zrušimo in se ne umaknemo osramočeni.

NEUSPEH JE NEKAJ NARAVNEGA

Neuspehi so del človekove narave, sledijo mu kakor senca sledi telesu. Vsi se kdaj zmotimo in celo večkrat,

kakor si mislimo. Zato, kadar se 'dovrtni' ljudje ob spoznanju, da niso perfektni, zlomijo, s tem dokažejo, da ne upoštevajo realnosti.

Včasih so tega precej krivi starši. Oče in mati, ki vzgajata otroke v 'perfekcionistični nevrozi', sta nevarni osebi. Morda jih navajata, da naj nikdar ne razbijejo krožnika in nimajo nikoli popravnega izpita, namesto, da bi jim govorila, naj bodo pazljivi, da jim krožnik ne zleti iz rok in naj vestno študirajo, pred vsem pa, naj se učijo iz lastnih napak in črpajo iz njih novih sil, da bodo zmožni ponovno sestiti h knjigam z novim zagonom in pobrati za seboj črepinje.

UČENJE IN PONIŽNOST

Kajti vsi se kdaj zmotimo ... Razlika je, da se nekateri iz tega ponižno kaj naučijo za prihodnost, medtem ko ostaneta drugim le zagrenjenost in pesimizem. Splača se vzgajati otroke tako, da bodo zmožni presegati svoje spodrsiljaje.

Težave, ki jih doživljamo, prinašajo seboj vedno tudi nekaj koristnega. Neuspehi nas postavijo pred resničnost naših lastnih omejitev, hkrati pa nam ponujajo priložnost, da te presežemo in poiščemo v sebi, kar imamo najboljše. Na ta način si bomo v okolju, kjer nam ni vse podarjeno, izbrusili značaj, s tem pa pridobivali več moči in pristnosti.

Bilo bi silno lahkomišelnost, če bi pustili, da se nam življenje raztopi v krčevitem iskanju nečesa tako utopičnega, kakor je bivanje v nenehnem veselju in v neprekinjenih prijetnih čustvih. Kdor pričakuje kaj takega, bo skoraj vedno potr in nesrečen, tisti pa, ki živijo ob njem, bodo postali končno prav taki.

Žalostno je videti, kako se tudi inteligentni ljudje zrušijo in zapustijo svoj poklic ali mesto v družbi ob prvem neuspehu; kako fantje in dekleta, ki se jim je silno iztekel prvi čustveni odnos, polni zagrenjenosti preklinjajo vse človeštvo; kako nekateri ne morejo prenesti majhnega nasprotovanja v sicer obetajočem poklicu ali v prijateljstvu in se potr ti pogreznejo vase. Največji neuspeh je opustiti dejanje iz strahu pred neuspehom.

KDO JE USPEŠEN?

Ljudje, ki so v življenju resnično uspešni, niso dosegli

NOVICE IZ SLOVENIJE

ZASLUŽENO PRIZNANJE

Predsednik republike Janez Drnovšek je 23. marca na posebni slovesnosti podelil srebrni častni znak svobode RS tudi Sergiju Pahorju, aktivnemu javnemu delavcu med Slovenci v Italiji, sicer pa predsednik Sveta slovenskih organizacij (nekakšen Medorganizacijski svet). Čestitamo!

ŽE 15 LET VEDNO PRIPRAVLJENI!

Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov je v Cankarjevem domu na Vrhniki praznovalo 15. obletnico. Skavtsko združenje je bilo ustanovljeno 31. marca 1990 in je eden od ustanovnih članov Mladinskega sveta Slovenije. V svojih vrstah združuje 4300 aktivnih članov, ki se zbirajo v 73. krajevnih enotah po vsej Sloveniji in jih vodi več kot 600 voditeljev prostovoljcev.

TO PA NI RIBIŠKO PRETIRAVANJE!

Matjaž Nanut iz Rodeža pri Kanalu je v reki Soči ulovil rekordno smočko postrv, težko kar 14,7 kilograma in dolgo 106 centimetrov. Podvig, ki mu ni para v zadnjih dveh desetletjih, mu je uspel na prvi ribolovni dan v novi sezoni, ko se na bregovih Soče, Vipave, Nadiže, Idrijce, Tolminke, Bače in na mostarskem jezeru že v zgodnjih jutranjih urah tradicionalno zbere večje število ribičev.

NAJVEČJI IZVOZNIKI

Novomeški Revoz je največji slovenski izvoznik, saj je lani izvozil za 196,8 milijarde tolarjev, letos pa naj bi izvoz povečal še za 29,3 odstotka na 218,3 milijarde tolarjev. Revozu, ki je lani ustvaril 6,5 odstotka celotnega slovenskega izvoza, na prvo mesto med slovenskimi izvozniki pa se uvršča že vse od leta 1995, sledijo skupina Gorenje (bela tehnika), Lek (zdravila), Prevent (avtodeli) in Krka (zdravila), je razvidno iz lestvice največjih slovenskih izvoznikov.

PO SVETU

NOVI — STARI SVOBODNJAKI

Koroniki deželni glavar Joerg Haider in njegovi privrženci so se odcepili od nekoč močne svobodnjaške stranke (FPOe) in ustanovili novo stranko Zavezništvo za prihodnost Avstrije (BZOe). Stranko bo vodil Haider. Avstrijski kancler Wolfgang Schuessel je zatrdil, da sedanja avstrijska vladna koalicija ostaja, kljub razkolu v svobodnjaški stranki (FPOe). Kot je dejal na časnikarski konferenci, so se kljub nastali krizi odločili, da predčasnim volitev ne bo. Opozicijski socialdemokrati (SPOe) in Zeleni pa so se zavzeli za predčasne parlamentarne volitve. Zeleni so nato v parlamentu predlagali glasovanje o nezaupnici vladi, vendar so poslanci glasovanje zavrnili. Proti nezaupnici je glasovalo 94 poslancev, za 84, pet poslancev pa ni bilo prisotnih. — FPOe je nato utrpela nov poraz. Na občinskih volitvah v avstrijski zvezni deželi Vorarlberg je izgubili vsakega tretjega volivca in padli z drugega na tretje mesto v deželi. Zmagovalka volitev je bila konservativna ljudska stranka (OeVP) avstrijskega kanclerja Wolfganga Schuessla, ki je zbrala 45,4 odstotka glasov, kar je odstotek več kot na prejšnjih volitvah.

JE TO BERLUSCONIJEV ZATON?

Vladna koalicija premiera Silvia Berlusconija je na lokalnih volitvah v Italiji utrpela velik poraz, saj je izgubila vodstvo v mestih od osmih dežel. Volitve veljajo za pokazatelja zmagovalcev parlamentarnih volitev, ki bodo predvidoma spomladi leta 2006. Skoraj 42 milijono

nov Italijanov je v 13 od 20 dežel volilo deželne vlade in njihove predsednike. Berlusconijsva koalicija Dom svobodnin je večino obdržala le v dveh deželah na severu - Lombardiji in Venetu, medtem ko je pred petimi leti zmagala v osmih od 13 dežel. V desnosredinski koaliciji zato vlada napeto ozračje. Koalicijski partnerji neofaristično Nacionalno zavezništvo (AN) in krščanski demokrati (UDC) zahtevajo predčasne parlamentarne volitve, da bi Italiji prihranili eno leto predvolilne kampanje do konca mandatnega obdobja, je poročal italijanski časnik La Repubblica. AN in UDC obtožujeta Berlusconijsko koalicijo, da je preveč naklonjen desnopopulistični Severni ligi, tretji najmočnejši koalicijski partnerici. Severna liga zagovarja načrte za federalizacijo države, ki jih še posebej kritizira AN.

SKORAJ 3.800 SMRTNIH KAZNI

Po poročanju organizacije Amnesty International je bilo leta 2004 v 25 državah usmrčenih najmanj 3.797 ljudi, od tega 3.400 na Kitajskem, najmanj 7.395 oseb v 64 državah pa je bilo obsojenih na smrt. Od vseh usmrtitev jih je bilo 97 odstotkov izvršenih na Kitajskem, sledi Iran s 159 usmrtitvami, Vietnam (64) in ZDA (59), je sporočil AI.

UMRL JE RAINIER III.

V bolnici v Monaku je v sredo po dolgotrajni bolezni umrl monarhi knez Rainier III. Zdravje 81-letnega kneza je bilo po srčnem infarktu leta 1994 in po odstranitvi dela pljuč leta 2000 slabko, v zadnjih dneh pa se je še poslabšalo.

PISALI SMO PRED 50 LETI

VRAČANJE BEGUNCEV IZ ITALIJE

Tajni sporazum med italijansko in komunistično jugoslovasko vlado, po katerem je dosedaj italijanska policija v Trstu vrnila komunističnim oblastem v Jugoslaviji nad 40 beguncev, ki so pobegnili iz Jugoslavije, da bi živeli v miru in svobodi, je sprožilo val ogorčenja v svetovni javnosti. O tej sramotni kupčiji med obema vladama, so objavili poročila listi v posameznih evropskih držav. Spričo protestov in zgražanja nad takim postopanjem italijanske policije, je prišlo do interpelacij tudi v rimskem parlamentu in tudi v samem italijanskem tisku je izročanje beguncev titovim komunističnim oblastem našlo močan odmev. Del komunističnega italijanskega tiska je izročanje beguncev titovcem zagovarjal, odločno ga je pa odsodil italijanski katoliški list „Vita nuova“.

SLOVENC V ARGENTINI

NOVI EMIGRANTI

Na Vel. Soboto, 9. aprila t.l., popoldne so prispeli v Buenos Aires z ladjo Anna C naslednji rojaki: gdč. **Barbara Maček** iz Gor. Logatca, hčerka g. Avgusta Mačka iz San Justa; gdč. **Kralj Ljudmila** iz Št. Vida pri Stični, hči g. Jožeta Kralja iz Buenos Airesa; **družina** g. Jožeta Možine iz San Martina in sicer žena **Čuk-Možina Angela** in sinovi **Jože, Anton, Janez in Pavel**. Prišli so iz Hotedrčice; iz Ljubljane je prispela ga. **Zofija Pirc**, mati g. Aleksandra Pirca iz Munra.

Vsem novodošlim rojakom izrekamo priskrbo dobrodošlico in jim želimo vse dobro v novi domovini.

SAN MARTIN

Poroka. V soboto 2. aprila sta se v San Martinu poročila elektrotehnik g. **Leopold** Aichholzer in gdč. **Sonja Cimperc**. Poročne obrede je opravil g. duh. svetnik Karel Škulj. Novoporočencema iskreno čestitamo in želimo obilo božjega blagoslova.

MENDOZA

V nedeljo, 20.III. t.l. se je ustavil med mendoškimi rojaki na potovanju iz Bariloč poddirektor slov. dušnih pastirjev g. Jože Jurak. Obiskal je nekatere slov. družine v Mendози in nato nadaljeval pot v San Luis.

Na materiski dan, 25. marca so naši otroci pod vodstvom deklet priredili svojim materam ljubko intimno vrnico. Popoldne, po križevem potu, ki so ga v postnem času opravljali pri č. s. frančiškankah, so nastopili otroci pred svojimi materami s priskrbnimi deklamacijami in pesmicami. Č. g. dušni pastir pa je v lepem nagovoru poveljeval praznik mater. Za zaključek smo skupno zapeli v čast nebeski Materi „Še gori ljubezen, ljubljena Gospa!“

Iz Mendoza se je preselila v Buenos Aires družina g. Franceta Trilerja. Vsej družini želimo v novem kraju srečno bivanje. Prav tako se je poslovil od nas g. Franc Rihar, ki zapušča Argentino in odhaja domov v Polhov Gradec, kjer živi na posestvu preostala družina.

Svobodna Slovenija, 14. aprila 1955 - št. 15

OSEBNE NOVICE

Krst. 13. marca je bila krščena v cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejía **Natalija Soledad Disábato**. Očka je Adrijan, mamica pa Ana Marija Vidmar. Botrovala sta Irena Vidmar Corvalán in Diego Disábato. **Srečnim staršem iskreno čestitamo!**

Umrla sta: v Moravčah (Sloveniji) **Jožef Bergant**, po domače Frfrau (66) in v San José, Temperley ga. **Jožica Božič** (55). **Naj počivata v miru!**

Poroka. V Tucumanu sta se 19. februarja poročila **Erika Draksler** in **Jorge Ariel Pedro**. Poročil ju je župnik Franci Urbanč. **Novoporočencema čestitamo!**

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LIBRE

Fundador: **MILOŠ STARE** / Director: **Valentín B. Debeljak** / Propietario: **Asociación Civil Eslovenia Unida** / Presidente: **Alojzij Rezelj** / Redacción y Administración: **RAMON L. FALCON 4158 - C1407GSR BUENOS AIRES - ARGENTINA** / Telefon: **(54-11) 4636-0841 / 4636-2421** (fax) / e-mail: **esloveniau@sinectis.com.ar** **Glavni urednik:** Tine Debeljak ml. / **Za Društvo ZS:** Alojzij Rezelj / **Sodelovali so še:** Tone Mizerit, Gregor Batagelj, Miriam Jereb Batagelj, Milena Ahčin, Pavlina Dobovek, Dane Vrečar, Jernej Tomazin, Gregor Hribar, Ciril Stopar, Nace Francič, Drago Ocvirk. **Mediji:** STA, Radio Ognjišče, Družina, catholic.net.

ESLOVENIA, MI TIERRA

La Eslovenia de los últimos años

El primer gobierno de DEMOS duró poco. Era la unión de elementos totalmente disímiles; también había comunistas encubiertos. Al poco tiempo las viejas fuerzas políticas lograron derrocar al primer ministro Peterle de la Democracia cristiana y colocar en su lugar a Drnovšek, el ex presidente comunista de la presidencia de Yugoslavia. El gobierno de Peterle logró algunos cambios, pero no pudo con la lustración y con otros asuntos importantes, cosa que se sigue notando todavía hoy.

Drnovšek era presidente de un partido poscomunista, el Partido liberal demócrata, LDS. Los que más lo votaron fueron los empresarios. El antiguo partido comunista, tras cambiar varias veces el nombre, quedó y cumplía con las expectativas de los viejos comunistas. También existía el partido de los jubilados, que eran los ex partisanos. Una serie de partidos pequeños coexistía con los anteriores, como, por ejemplo, el partido nacional de Jelinčić y el de los jóvenes.

El partido de la Democracia cristiana contó con alianzas interpartidarias y con escisiones.

Los resultados reflejaban esta realidad. La desnacionalización iba con pasos lentos (así sigue aún hoy), la justicia obstaculizaba el desarrollo de la democracia, los medios de comunicación quedaron en manos del Estado. Los periodistas que escribían en ellos eran, en su mayoría, de izquierda. El enfrentamiento con la Iglesia se vio patentizado en la poca voluntad para establecer un acuerdo con el Vaticano.

Algo se había democratizado. Se podía hablar libremente. Pero las trabas estaban por detrás, invisibles pero efectivas.

Ante la presión popular Eslovenia tuvo que optar por la Unión Europea y por la OTAN. A pesar del gran rechazo de las fuerzas de izquierda, hubo una gran aceptación por la Unión Europea. La OTAN recibió menos votos. Esporádicamente aparece la nostalgia por los Balcanes.

Esta cadena de izquierda se vio interrumpida durante unos meses por el gobierno de las fuerzas de la primavera, pero en tan corto lapso el primer ministro Bajuk no pudo concretar todo lo que se había propuesto.

SLOVENC I IN ŠPORT

NAŠI V ŠPANSKIH VODAH

Radovljanski plavalki Sara Isakovič in Anja Klinar sta se odlično odrezali na odprtem prvenstvu Španije v plavanju. Isakovičeva je zmagala na 200 m prosto z izidom 1:59,91 in samo za pet stotink sekunde zgrešila osebni in državni rekord. Klinarjeva pa je zmagala na 400 m metano s 4:32,53, kjer je za tri stotinke sekunde ugnala tudi nosilko bronastega odličja iz Aten Argentinko Giorgino Bardach, ki je Jeseničanko tesno premagala dan poprej na pol krajši razdalji. - Sara Isakovič je nastope zaključila z osebnilma rekordoma na 100 (56,52) in 400 m prosto (4:17,40) ter v obeh tekmah zasedla 3. mesto.

ZMAGA NA BRADLJI

Slovenski telovadec Mitja Petkovšek je na tretji tekmi svetovnega pokala v letomnjem letu, memorialu Siegfrieda Fischerja v Sao Paulu, zmagal na bradlji. Potem ko je kvalifikacije končal s tretjo oceno, je v finalu z 9,525 točke za desetinko točke ugnal Kitajca Donga Zhnedonga na drugem mestu, tretji pa je bil Španec Manuel Carballo (9,200). - Za Petkovškom je v finalu na drogu nastopil še Aljaž Pegan, ki je med osmerico najboljših dobil najvišjo oceno kvalifikacijskih bojev. Tokrat so mu sodniki znižali izhodnično oceno, napravil je še drobno napako, in z oceno 9,125 tekmovanje sklenil na četrtem mestu.

V IZOLI ŽBOGAR

Vasilij Žbogar, ki je bil bronast na lanskih olimpijskih igrah v Atenah, je prepričljivo zmagal na evropskem pokalu v jadraniu v morju pred Izolo. V olimpijskem laserju je v treh tekmovalnih dnevih nanizal štiri zmage in dve drugi mesti ter za 14 točk premagal najbližjega zasledovalca Rusa Jurija Borjedomova (20 točk), tretji pa je bil njegov rojak Maksim Semerkanov (21). Hrvat Danijel Mihelič, ki je vodil po prvem dnevu in je vknjižil dve zmagi, je po 15. in 23. mestu zadnji dan pokala nazadoval na 4. mesto (24).

Naročnina Svobodne Slovenije: za Argentino \$ 75, pri pošiljanju po poti pa \$ 100; obmejne države Argentine 110 USA dol.; ostale države Amerike 125 USA dol.; ostale države po svetu 135 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 85 USA dol. za vse države. **Čeke:** v Argentini na ime „Eslovenia Libre“, v inozemstvu (*bančne čeke, ne osebne*) na ime „Antonio Mizerit“. Oblikovanje in tisk: **TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.** / *Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires Argentina - Tel.: (54-11) 4362-7215 - E-mail: info@vilko.com.ar*

